

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πρέπει νὰ δείχνωμαι ἐπεικὴς σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη ἀδελφὴ μου, ποὺ ἀνατράφηκε τόσο ἀσχημα! συλλογιζόταν ἡ Κλάρρα

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ, καθὼς ἔβγαυε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶχε τὴν εὐχάριστη ἐκπληξὴ νὰ συναντήσῃ στὴν ἔξοδο τὸν Τζιλ.

— Ἦξερα ὅτι ἔρχεσαι συνήθως αὐτὴ τὴν ὥρα, τῆς εἶπε, ριχνοντάς της τὸ πῶ τρυφερό το βλέμμα. Δὲν ἤμουν μακριὰ σου κατὰ τὴ λειτουργία... Εἶμαι βέβαιος ὅτι προσευχθήκες πολὺ γιὰ μὲν, Κλάρρα...

— Ναι, προσευχθῆκα πολὺ γιὰ σένα... Θὰ ἤθελα τόσο νὰ σε δῶ ἕνα πραγματικὸ πιστό...

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἐλπίζω... Μὰ οὐτε ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ σένα δὲν θὰ θελῶ νὰ προσποιηθῶ μιὰ ἀπόλυτη πίστι, ποὺ δὲν τὴν ἔχω ἀκόμα.

— Ὡ!... ὄχι αὐτό, Τζιλ!... Ὅχι!... Ἡ ὑποκρισία εἶνε τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα. Μὲ συνοδεύεις ὡς τὸ σπίτι;...

— Μὰ, βέβαια... Ἄν μάλιστα δὲν εἶχα ὑποσχεθῆ σ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ γέρο καλλιτέχνι, γιὰ τὸν ὁποῖο σοὺ μίλησα χθές, νὰ πάω νὰ τὸν ἐπισκεθῶ στὸ σπίτι του, θὰ ἔπρωγα μαζὺ σας... Μὰ ὁ φτωχὸς αὐτὸς καλλιτέχνις εἶν' ἀρρωστος καὶ ξέρω ὅτι ἡ ἐπισκέψις μου θὰ τὸν εὐχαρίστησῃ.

— Ναι, ποῦτε νὰ πᾶς, Τζιλ. Ἀληθινὰ, εἶνε μόνον ἡ καλωσύνη, χάριν τῆς ὁποίας θυσιάζει κανεὶς μὴ προσωπικῆ του εὐχαρίστησι.

— Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ εὐχαρίστησις εἶνε μερικὲς ὥρες κοντὰ σὲ μιὰ μνηστὴ πολυαγαπημένη, τότε ἡ θυσία παίρνει μεγαλύτερη ἀξία! Ἐπρόσθεσε μ' ἕνα πνιγμὸν χαμόγελο. Μὰ ἐσεῖς, Κλάρρα, θὰ μὲ κἀνης ἥρωϊκό!

Στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου ντὲ Κομπέρ, ὁ Τζιλ ἀποχαιρέτησε τὴ μνηστὴ του, λέγοντάς της:

— Ὁρεβουάρ, τὸ βράδυ στὶς ἔξη, ἀγαπημένη μου Κλάρρα!

Ἡ Κλάρρα δὲν εἶδε τὴν ἀδελφὴ της, παρὰ μόνον τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος. Πρὸς μεγάλῃ της ἐκπληξί, ἡ Μάττυ, τῆς ὁποίας τὸ κίτρινο πρόσωπο μὲ τὰ κουσασμένα χαρακτηριστικά, ἔφερε τὰ ἴγνα μιάς νύχτας ἀγρυπνίας. τῆς δείχτηκε, ἂν δνι ποὺ καλῆ, τουλάχιστον ἀρκετὰ εὐγενικῆ. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ σηκωνόντουσαν ἀπ' τὸ τραπέζι, ἡ ἐκπληξὴς αὐτῆς τῆς Κλάρρας μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, καθὼς ἄκουσε τὴ Μάττυ νὰ τὴ σαυτῆ, ἂν ἤθελε νὰ κάνουν τὸ ἀπόγευμα μαζὺ ἕναν περίπατο στὸ Δάσος.

— Ἐγὼ δυνατό ποнокέφαλο, τῆς εἶπε, κι' ἕνας περίπατος θὰ μοῦ ἔκανε καλὸ μ' αὐτὸ τὸν τόσο γλυκὸ καιὸ. Ἐλάτε μαζὺ μου, ἂν αὐτὸ σὰς εὐχαρίστη.

Ἡ Κλάρρα ἔσπευσε νὰ δεχθῆ, εὐτυχισμένη, ποὺ ἀντιλαμβανόταν αὐτὴ τὴν ἐλαφρὰ μεταβολὴ στὴ στάσι τῆς ἀδελφῆς της.

Ἦταν πράγματι μιὰ ἡμέρα ἐξαιρετικῆ τοῦ φεβρουαρίου ἀγεθδὸν ἔρασι. Ὅλα τ' ἀμάξια τῆς ἀριστοκρατίας διάσχιζαν τὸ δάσος καὶ τὸ κομψὸ λαντῶ τοῦ κ. ντὲ Κομπέρ, ἔπνυν στὸ ὁποῖο καθόντουσαν ἡ δυὸ νέες, ἐνωόειζ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ Οἱ ἀσοστοκτικοὶ ποιοιπατῆι τῆς ἐκτίταξαν πολὺ—ἡ μάλλον κῦτασαν τὴν Κλάρρα τῆς ὁποίας ἡ ὑπέροχη ἐσθηθὺ ὀμορφιά κι' ἡ ἐξαιρετικὴ χάρις, γυτυπῶσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐπὶ τὴν μελαχροινὴ Μάττυ μὲ τὴν κίτρινη ἐπιδερμίδα καὶ μὲ τὴν ἐκκεντρικὴν τουαλέττα. Ἐξ ἄλλου ὅλοι ἦσαν περίεργοι νὰ ἴδωσιν, τὴν μνηστὴ τὴν ἐκλεκτὴ τοῦ γονευτικοῦ Τζιλ ντὲ Σέιμπο, γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ κἀκουσ τὸσες γυναικίτες καθιδιες εἶσαν ντυθησῆσαι.

Τίποτε ἀπ' ἄλ' αὐτὰ δὲν ἔβλεψε τῆς Μάττυ. Ἀντιλαμβανόταν τὰ γευστὰ θηυσιασμοὺ βλέμμασ, ποὺ ἔρριχναν στὴν ἀδελφὴ της,

καθὼς καὶ τὴν ἀδιαφορία, ποὺ προκαλοῦσε ἡ ἴδια.

— Ἄ! ἔκανε ἔξαφνα. Κυττάχτε, Κλάρρα, αὐτὴ τὴν φηλὴ μελαχροινὴ νέα, ποὺ μοιάζει σάν Ἰσπανίδα. Νὰ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι ἡεὶ κάτω, κοντὰ στὸν ἠλικιωμένο κύριο, τὸν πατέρα της. Εἶνε τὸ τελευταῖο φλέρτ τοῦ Τζιλ, ἦταν τουλάχιστον πρὶν φύγωμε γιὰ τὴν Ἰταλία, γιὰτὶ ὅπο τότε ἄλλαξε τὸ ἀντικείμενο τῆς προσοχῆς του... Εἶνε φριχτὰ εὐμετάβλητος ὁ ἀγαπητὸς μας ἐξάδελφος...

Τὰ ὠραία χρυσαφένια βλέφαρα τῆς Κλάρρας μαζεῦθηκαν ἐλαφρὰ, μὰ ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὸ τὸ μοχθηρὸ καὶ προδοτικὸ ὑπαινιγμό. Δὲν ἀγνοοῦσε ἄλλωστε ὅτι ὁ Τζιλ ἦταν πολὺ γνωστός γιὰ τὰ λεπτάλληλα ἐφήμερα φλέρτ του. Ὁ ἴσως τῆς τοῖ εἶχε πῆ ὅτι ἔπαυζε «αὐτὴ τὴ μικρὴ κωμωδία», γιὰ νὰ μελετᾷ καλύτερα τῆς ἐπιτόλαιες καὶ κοκέτικες γυναικείες ψυχές, ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της, ἡ Μάττυ τὴν ἔβλεπε καὶ μιὰ λαμπρὴ πέρσπε ἀπὸ τὸ βλέμμα της, καθὼς τὴν εἶδε νὰ παραμένῃ ἔτσι ἀδιάφορη.

Μαζεῦτικε λίγο στὰ μαξιλάρια τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ, στήριχοντάς τὸ πηγούρι της στὸ γανθοφορμὸν χέρι της, τῆς εἶπε:

— Παρ' ὄλ' αὐτὰ, σεῖς ἴσως θὰ γίνετε εὐτυχισμένη κοντὰ του. Ἴσως εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ λένε πῶς ὅταν ὁ πρῶτος γάμος ἀποτυγχάνει, ὁ δεύτερος εἶνε πῶς τυχερός...

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ πρῶτος γάμος, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάτε, Μάττυ... τὴ ρώτησε ἡ Κλάρρα ξαφνιασμένη καὶ μὴ καταλαβαίνοντας.

— Μὰ ὁ πρῶτος γάμος τοῦ Τζιλ. Πῶς; Δὲν ξέρετε ὅτι εἶχε ξαναπατρευθῆ;...

Τὰ μάτια τῆς Κλάρρας ὀρθαίνοντα ἀπὸ ἐκπληξί, κροφώθηκαν ἀπάνω της. Γὰ χεῖλη τῆς Μάττυ σάλεμαν μὲ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη κίνησι τοῦ αὐλουροειδοῦς, ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ σπαρῶξῃ τὴ λεία του.

— Διάβολε! εἶπε. Αὐτὸ εἶνε πέρασ πολὺ. Ὁ Τζιλ δὲν σὰς εἶπε ὅτι εἶχε ξαναπατρευθῆ μὲ μιὰ Δανίδα, κόρη ἑνὸς συγγραφέως καὶ ποιητοῦ, ποὺ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελὰ;

— Καί... καὶ εἶνε πολλὲς καιρὸς ποὺ χήρεψε;

Τὰ λόγια ἔβγαυαν μηχανικὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Κλάρρας, ποὺ νόμιζε πῶς εἶχε γίνεη παγινιδί ἑνὸς ἐφιαλτικοῦ ὄνειρου.

— Χήρεψε; ἔκανε ἡ Μάττυ σαρκαστικὰ. Μὰ δὲν ἦταν ποτὲ χήρος. Πῆρε μόνον διαζῶγιο ποὺ ἔφτα χρόνων.

— Πῆρε διαζῶγιο;

Ἡ Κλάρρα δὲν πίστευε τίποτε.

— Μὴ χάνετε τὸν καιρὸ σας, κατασκευάζοντας ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀπ' τῆς ὁποίας δὲν πιστεύω οὔτε λέξῃ! τραυλιεῖ ἡ Κλάρρα, προσπαθώντας νὰ κἀνη σταθερὴ τὴ φωνὴ της, ἡ ὁποία, παρ' ὄλ' αὐτὰ, ἔτρεμε, ἐνὸς συγχρόνως ἡ φτωχὴ τῆς καρδιάς χτυποῦσε δυνατὰ, ἔτοιμη νὰ σπάσῃ...

— Ρωτήστε λοιπὸν τὸν πατέρα μας, ἂν αὐτὸ εἶνε ψέμματι!... εἶπε ἡ Μάττυ. Ρωτήστε ἐπίσης καὶ τὸ μυστηριώδη μνηστῆ, σας!... Θὰ σκέφτικε χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Τζιλ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἦταν καὶ πολὺ ἐγγύριστο νὰ γίνετε ἡ γυναικία ἑνὸς χορισμένου, οὔτε καὶ νὰ μάθετε ὅτι αὐτὴ ἡ φτωχὴ Τύρα, ἡ πρώτῃ του γυναικία, δὲν ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη κοντὰ του... Οὔτε ἀκόμα πῶς εἶνε τόσο κολῶς πατέρας, ὥστε δὲν φούντισε ποτὲ νὰ γνωρίσῃ τὴν κόρη του, ἀρκοῦμενος μόνον νὰ ἐμβάζῃ κάθε μῆνα στὴν υπέρτασ της τὰ χρήματα τῆς διατροφῆς, ποὺ ὀρίζει ὁ νόμος.

Τὸ αὐτοκίνητο, παίονοντας τὸ δρόμο τῆς ἐπιτροφῆς, ἔρριπνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὰ

Ἡ Μάττυ

'Ηλιόσα Πεδία. 'Ο ήλιος πλημμύριζε τόν ύπεροχο δρόμο και, κάτω από τὸ γαλάζιο οὐρανό, ἡ ζωὴ φαινόταν ἐξαιρετικά γλυκεία.

Μὰ ὁ ήλιος κι' ὁ γαλάζιος οὐρανὸς ἔχουν ἐξαφανιστῆ πειὰ γιὰ τὴν Κλάρα. "Ὅλα εἶχαν θλωσέι μπροστά σὰ μάτια της καὶ χρειαζόταν ν' ἀναπτύξῃ ὅλη τὴ δύναμη τῆς θελήσεώς της, γιὰ νὰ προλάβῃ μιά λιποθυμία, πού θὰ τὴ σώριαζε ἀνάσθητη πάνω σὰ μαζιλάρια τοῦ ἀμαξιοῦ...

Μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ματιοῦ της, ἡ Μάττυ τὴν κύταζε. "Ἐνοιωθε μιά μεγάλη γαρά, καθὼς ἔβλεπε ν' ἀλλοιώνεται φριχτά καὶ νὰ γίνετα πελιδνὸ αὐτὸ τὸ ὠραῖο πρόσωπο, καθὼς ἐδιάβαζε μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὑπεράεα μάτια, πού εἶχαν γοητεύσει τὸ Τζιλ, τὸ μαρτύριο πού ἔπραξε, ἐκείνη τῆ στιγμῆ, τὴν ψυχὴ τῆς Κλάρας.

"Ἐπρεπε ὡστόσο νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς ἀπὸ ὅλα τὰ βλέμματα τῶν περιέργων, πού τὴν ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμό σὸ πέρασμά της. Γι' αὐτὸ ἡ Κλάρα νευτώνονταν κι' ἔριχνε τὰ βλέμματα της, πού δὲν ἔθελπαν πειὰ τίποτε, σ' ἀμάξια πού περνοῦσαν στὴ φαινή ὠμορφίη ἐκείνου τοῦ ἀπογευματός.

Αὐτὸς ὁ περίπατος, ὁ τόσο τόντομος, τῆς φαινόταν σήμερα ἀτελείωτος. Κά μόλις γύρισε σὸ μέγαρο, ἀναγκάστηκε νὰ πιαστῇ στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας, γιὰ νὰ μὴ πέσει κάτω. "Ἐπειτα ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν πατέρα της.

"Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, πού ἔριχνε ἀφηρημένους ματιὰς στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες, ὤφισε τὸ κεφάλι του κι' ἔβγαλε μιά κραυγὴ, βλέποντας τὸ ἀναστατωμένο πρόσωπό της.

—Τί ἔχεις, παιδί μου; τὴ ρώτησε.

—Πές μου, ἀν αὐτὸ πού μοῦ εἶπε ἡ Μάττυ εἶνε ἀληθινὸ; "Ἀν ὁ Τζιλ εἶνε πραγματικά... χωρισμένος; ρώτησε ἡ νέα καρφώνισα στὸν πατέρα της ἕνα βλέμμα ἀγωνίας.

—Τὸ ἀλόγο κορίτσι! Δὲν ὤπρχε κανένας λόγος νὰ σοῦ τὰ διηγηθῆ αὐτά!..

—"Ὅποτε... "Ὅποτε εἶν' ἀλήθεια; τραύλισε ἡ Κλάρα.

—"Ε, ναι, εἶν' ἀλήθεια! Μὰ αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει καθόλου, γιατί αὐτὸς ὁ γάμος, ὁ ὅποιος ἔγινε σ' ἐκκλησία διαστατωμένη—ἐπειδὴ ἡ Τύρα Χάλνεο, ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Τζιλ, ἀνῆκε σ' αὐτὸ τὸ δόγμα—δὲν θεωρεῖται ἔγκυρος ἀπὸ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία.

"Ἡ Κλάρα ἔκανε μὴ ἀπότομη κίνησι καὶ εἶπε:

—Χάλνεο!... Εἶπατε Χάλνεο; Μὰ αὐτὸ εἶνε τὸνομα τῆς μητέρας τῆς μικρῆς Κίγιας... Τώρα καταλαβαίνω, γιατί τὰ μάτια τῆς Κίγιας μοιάζουν τόσο μὲ τοῦ Τζιλ... Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ πρώτη σύζυγός του;

—Πολὺ πιθανὸν ἦ κ. Χάλνεο, ὅταν χώρισε ἀπ' τὸ Τζιλ, δὲν εἶχε καὶ μεγάλη περιουσία καὶ ἀσφαλῶς ἡ περιουσία της θά' ἔγινε λιγοστῆραι ὅκυμα περισσότερο, γιατί ἔχει πλήρη ἄγνοια τῶν χρηματικῶν ζητημάτων...

Τὸ γλωσσὸ πρόσωπο τῆς Κλάρας συσπαστόταν ἀπὸ ἕνα ἀπερίγραπτο πόνου καὶ ἀναγκάστηκε νὰ στηριχθῇ στὴ ράχη μιάς καρέκλας γιατί ἐνοιωθε πὼς τὰ γόνατά της ἐλάνγισαν.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, πατέρα μου, γιατί συνηγορήκατε μὲ τὸ Τζιλ καὶ μοῦ τὸ κρύψατε. αὐτὸ; ρώτησε μὲ τόνο, πού προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνει σταθερό.

—Δὲν συνηγορήκαμε καθόλου, ἀγαπητέ μου παιδί. "Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πού ἡ Τύρα Χάλνεο ἐγκατέλειψε τὴν κατοικία τοῦ Τζιλ, δὲν ἔγινε ποτὲ πειὰ λόγος περὶ αὐτῆς μεταξὺ μας. Εἶμαι βέβαιος, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν γνωριμιῶν τοῦ Τζιλ ἔχασαν πειὰ αὐτὸ τὸ γάμο, πού ἦταν ἕνα αὐτόμο ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ του. Δὲν ἀγαποῦσε πραγματικά αὐτὴ τὴ νέα γυναίκα, ἡ ὅποια ἐνθουσιάζοις ὅπως ἦταν τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά, μ' ἕνα παράφορο θαυμασμό. Τὸν συγκίνησε, χωρὶς ἔλλο, ὁ θαυμασμός της. "Ἦταν εικοσιδύο χρόνια τότε καὶ τὸν ἔχε μεθύσει ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τοῦ πρώτου ἔργου. "Ἡ Τύρα δὲν ἦταν κακὴ, μὰ ἦταν ἕνα φτωχὸ μυαλὸ ὀνειροπόλο καὶ ρωμαντικὸ, μιά φύσις βίσιχη συγγένος κι' ἀδύνατη, πού δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ τὸ σπῆτι της καὶ πού δὲν ἠθέλε, περὰ ἕνα μόνον πράγμα: Νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψῃ ποτὲ ὁ σύζυγός της. "Ἐξ αἰτίας τῶν παραμικρότερον πραγμάτων, ἔκανε σὸ Τζιλ τρομερὲς σκηνὲς ζηλοτυπίας... Καταλαβαίνεις τώρα ἀν αὐτὰ ἔρχαν σ' ἕνα ἄνθρωπο τοῦ χαρακτήρος τοῦ Τζιλ... "Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ δεκαοχτὼ μηνῶν συζυγικὴ ζωὴ, πήραν διαζύγιο,

ἔπειτ' ἀπὸ μιά σκηνή, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Τύρα, ἐρεθισμένη ἴσως ἀπ' τὴν παγωμένη εἰρωνεία πού ἀντικαθιστὰ σὸ μνηστῆρα σου τὴν ὄργη, ἔφτασε μέχρι τὸ σημείου νὰ τοῦ ἀπευθῆνι τις πὸ σοβαρὲς ἀπειλὲς καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ κατόπιν τῆς συζυγικῆ ἔστια μαζὺ μὲ τὸ παιδί της. "Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κι' οἱ δύο συγγενῶνες, κατέφυγαν σὸ δικηγόρο τους γιὰ τὸ διαζύγιο. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀμέσως κατόπιν ἡ Τύρα τὸν ἰκέτευσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασί του. Μὰ ὁ Τζιλ στάθηκε ἀδυσώπητος καὶ ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἔνασθῆ. Νὰ ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου γάμου τοῦ Τζιλ. Δὲν ἔκρινε ὀρθὸ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῆ, γιατί, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάσω, δὲν ἦταν στὴ ζωὴ του, περὰ ἕνα ἀπλό ἐπεισόδιο, ἕνα κακὸ ὄνειρο πολὺ σύντομο...

—"Ἐγὼ ὁμως δὲν τὸ θεωρῶ ἔτσι! εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἡ Κλάρα. Μὰ, ἐν πάση περιπτώσει, εἶν' ἕνα πράγμα πού δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρῶ ποτὲ: "Ὅτι μὲ ἀπάτησε, κρύβοντάς μου τὴν πραγματικὴ τὸ κατάστασι...

—"Ἐλα, παιδί μου, μὴ λές ὑπερβολές!... Δὲν φαντάζομαι νὰ τοῦ κἀνης καμμιά σκηνὴ γι' αὐτὸ...

"Ἐνας σπασμὸς συντάραξε τὴν Κλάρα.

—"Ὅχι, εἶπε. "Ἀποῦστατα, θὰ τὸ ὁλοῦ τοῦ πίσω-

—Κλάρα!... Δὲν θὰ κἀνης αὐτὴ τὴν τρέλλα... Κλάρα σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἔγει καμμιά ἀξία γιὰ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία!

—Πθανόν! Μὰ, ἐν τούτῃ περιπτώσει, ὁ Τζιλ ἔχει νὰ ἐκπληρῶσῃ ἕνα καθῆκον καὶ νὰ ἐπαπορθεῖ ἕνα σφάλμα!

—Ἐἶσαι τρελλή, σοῦ λέω! Δὲν θὰ κἀνης, περὰ μιά πράξι, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μετανοῆς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ...

—Δὲν θὰ μετανοῆς ποτὲ, γιατί ἔκανα τὸ καθῆκον μου καὶ γιατί δὲν δέχτηκα νὰ γίνω σύζυγος ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἐγγέλασε τὴν ἐμπιστοσύνη πού εἶχα σ' αὐτόν...

Καὶ ἐγκατέλειψε τὸ σαλόνι, γιὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τις νέες παρατηρήσεις, πού ἦσαν ἔτοιμες νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατέρα της. Πῆγε καὶ κλειστήκε μέσα στὴν κἀμαρὴ της, ρίχτηκε γονατιστὴ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένον της, κι' ἐκεῖ μὲ τὸ μέτωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια της, μὲ τὰ μάτια στεγνά, καὶ τὴν καρδιά λαχναρισμένη, βυθίστηκε μέσα στὴ φοιτῆ ἄβυσσο τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐρωτὸς της...

XIII

—"Ἡ δεσποινὴ Κλάρα περιμένει τὸν κ. Ὀποκόμητα μέσα στὸν χειμερινὸ κῆπο.

Μὲ βῆμα ἀνάλαφρο, ὁ Τζιλ διευθύνθηκε πρὸς τὸ διαμέρισμα πού τοῦ εἶχε ὀδοεῖσι ὁ ὑπρέτης. Μπαίνοντας μέσα, δὲν εἶδε ἀμέσως τὴν Κλάρα. Μὰ μιά ἑλαφρά κίνηση τοῦ ἀγγέλιε τὴν παρουσία τῆς ἀπὸ τὴν πύλη σὲ μιά γωνία, κοντὰ σὲ μερικὰ π... ἄλα ἄθη.

Στεκόταν ὀ... καί, ὅταν ὁ Τζιλ πλησίασε, γύρισε πρὸς αὐτόν τὸ ἀλλοιωμένον πρόσωπό της.

Βλέποντάς του, ξεφώνισε μ' ἀγωνία:

—Ἐἶσαι ἀρρώστη, Κλάρα;

"Ἐκείνη ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ τράθησε τὸ χέρι της, πού ὁ Τζιλ ἠθέλε νὰ τὸ πῆρῃ μέσα στὰ δικά του.

—"Ὅχι... Δὲν εἶν' αὐτό... Μὰ ἔμαθα σήμερα τὴν ἀλήθεια Τζιλ!

Κάτω ἀπ' τὸ αἰσθηρὸ καὶ βαθεῖα πονεμένο βλέμμα της, ὁ Τζιλ γλῶσσεσε.

—Ποῦς σοῦ τὰ εἶπε; τραύλισε. Ποῦς;

—"Ἡ Μάττυ.

"Ἐνα ἐπισημῆμα βαθεῖας ὀργῆς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλι τοῦ Τζιλ:

—Τὸ ἔθλιο πλάσμα!... Τί ἀνακατεύεται αὐτὴ!...

—Πράγματι, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ κἀνη ἡ Μάττυ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι! εἶπε ψυχρά, ἡ Κλάρα.

—Θὰ σοῦ τὰ φανερώσω ἐγὼ ὅλα... Σοῦ τ' ὀρκίζομαι πὼς θὰ σοῦ τἀγαλα ὅλα...

—Ναι, ὅταν ὁ γάμος θὰ ἦταν πειὰ τετελεσμένο γεγονός καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάνω τίποτε!...

—"Ὅχι! Σκόπευα νὰ σοῦ μιλῶσα σχετικῶς αὐτῆς τῆς ἡμέρας, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου!... Ὅστόσο, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ πρώτος γάμος δὲν εἰλογήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ συνάψω ἄλλο...

(Ἀκολουθεῖ)

"Ἀναγκάστηκε νὰ πιαστῇ στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω...